

CÁC MẪU CHUYỆN VỀ VIỆC PHẠT HỮU HÌNH

(Tiếp theo kỳ trước)

Đạt Tường sưu tầm

CĐGL kỳ này trân trọng giới thiệu cùng độc giả bài kể của Đạo Trưởng Huệ Lương- Tổng Lý Minh Đạo đầu tiên của Cơ quan Phổ thông Giáo lý Cao Đài giáo Việt Nam- đã đăng trong Cao Đài Giáo Lý số 79, phát hành vào tháng 7 năm Nhâm Tý (1972).

Tại Thánh tịnh NGỌC TUYỀN (Long Thành-Biên Hòa)

Trước năm 1939, nghĩa là trước đệ nhị thế chiến, một bữa kia Ông Trên dạy nhân viên trong tịnh trường phải lập bàn thỉnh Ngũ Lô xuống chứng lời minh thệ.

Đêm ấy, tất cả tịnh viên đều tề tựu đủ mặt và quỳ trước bàn Ngũ Lô để lập thệ. Ngũ Lô Thần giáng xuống với một điệu bộ khác thường (cơ lên thụt tới thụt lui, Đồng Tử khai khẩu, với một giọng nói cụt ngắn mà cương quyết).

Ngũ Lô hỏi: “Chư liệt vị biết lập thệ chưa? Chớ chúng tôi không tây vị đa!”. Nói thế rồi Ngũ Lô Thần chứng cho mỗi người lần lượt đọc lên lời minh thệ của mình.

Trong số người lập thệ có ông Nguyễn Văn PH- trước kia là một thầy phù thủy có tiếng. Sau này, ông tu theo đạo Thầy và bỏ nghề. Nhưng rồi bị tà quái xúi giục cho nên ông không kể gì đến

lời minh thệ của mình và sau đó tự ý rời Thánh tịnh đi xuống hang Bánh Xe ở núi Long Hải luyện đạo và lập phái riêng. Theo làm đệ tử của ông cũng có một số người.

Một thời gian sau đó ông bị bệnh nặng. Vợ của ông, người làng Phước Thọ cách Thánh tịnh Ngọc Tuyền 12 cây số, hay tin bèn xuống hang Bánh Xe thuê xe rước ông về.

Đến nhà, ông vẫn mê man nằm thiêm thiếp không nói năng gì, cơm nước đều không biết. Thấy thế, bà vợ của ông bèn đến Thánh tịnh Ngọc Tuyền thành tâm lạy Đức Lý Giáo Tông một ngàn lạy, xin tội cho chồng.

Sau đó, trong một đàn cơ, Đức Lý giáng cơ bảo lấy một chung bạch thủy, họa phù trong đó rồi dạy ông hai Võ Văn Bường thuộc bộ phận Hiệp Thiên Đài như sau:

“Bường! Hiền đệ đem chung bạch thủy này vào nhà PH..... đứng trên đầu nó niệm danh Lão rồi gọi tên nó ba lần và cho uống để PH. tỉnh lại mà nhận tội.”

Ra đàn, ông hai Bường rất phân vân vì lẽ ông PH và gia đình không còn hiệp tác với Thánh tịnh Ngọc Tuyền và có thể từ chối không tiếp ông. Đàn cơ sau, Đức Chí Tôn giáng. Ông Bường đem việc ấy bạch hỏi có nên thi hành lệnh ấy không? Cơ viết: “Giáo Tông Người sáng suốt lắm, con à! Con nên tuân lệnh của Người đi.”

Thế là ông Bường tuân lệnh nói trên, ngày hôm sau ông đến làng Phước Thọ vào nhà ông PH cho gia đình biết có lệnh dạy làm như vậy. Được sự chấp thuận của gia đình người bệnh, ông làm y như lời của Đức Lý (cạy miệng đổ nước vào). Ít phút sau thì ông PH lần lần tỉnh lại, nhìn biết ông Hai Bường và người trong nhà.

Chiều bữa đó ông ăn được một tô cháo. Nhưng đến đêm, ông

mệt trở lại và trút hơi thở cuối cùng! Sau khi ông tuyệt khí, cửu khiếu đều ra máu (hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi, miệng, hậu môn, lỗ tiểu). Việc tang gia đình và chòm xóm lo liệu, không ai trong Thánh tịnh tham dự.

Hơn ba tháng, vong hồn ông PH về cho một người trong Thánh tịnh nằm chiêm bao thấy và trách rằng: “Tôi chết sao mấy anh không cầu siêu cho tôi!”. Thấy thế, trong Thánh tịnh mới lập đàn cầu siêu cho ông.

Thì ra, người phạm lỗi rất cần đến sự cầu nguyện giúp của đồng đạo. Nếu không chung lo cầu nguyện cho vị ấy, thì chúng ta không làm tròn phận sự.